

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év december hó 06. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt V.F.L.ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év május hó 30. napján kelt 20.B.1247/2016/85. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 25.000.- (huszonötezer) forint büntügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2018. május 30. napján kelt 20.B.1247/2016/85. számú ítéletével V.F.L.vádlottat, mint többszörös visszaesőt testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) miatt 4 (négy) év szabadságvesztésre és 4 (négy) év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani.

Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült büntügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

A távollévő vádlottnak az ítélet hirdetményi úton került kiadásra, melyre vonatkozóan a kézbesítési vélelem beállt, a fellebbezésre nyitva álló határidő alatt nem jelentett be jogorvoslati kérelmet.

Az ügyész tudomásul vette az ítéletet.

A másodfokú eljárás során a távollévő vádlotton az Egri Járásbíróság 27.B.357/2015/63. számú, és az Egri Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.265/2017/5. számú, 2018. február 2. napján jogerőre emelkedett ítéletével kiszabott 8 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztést foganatosították 2018. október 7. napján, ezért a másodfokú bíróság a Be. 752. § (1) bekezdése alapján az ügyben tárgyalást tartott, mert a vádlott felkutatására tett intézkedések a másodfokú bírósági eljárásban vezettek eredményre.

A másodfokú bíróság a tárgyaláson kihallgatta a vádlottat, ismertette a távollétében tartott tárgyalás anyagát (bíróági iratok 24., 53., 62. és 85. számú tárgyalási jegyzőkönyvek), valamint a nyomozati szakban tett vallomásának azon részeit, amelyekre vonatkozóan a tárgyaláson másképp nyilatkozott (nyomozati irat 118-119. oldal, 190. oldal), illetve a rendőri jelentést (nyomozati irat 21-22. oldal).

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2018. július 20. napján kelt BF.469/2018/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartva az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a távollétes eljárás szabályait megtartva folytatta le az eljárást. Ennek során felderített és megvizsgált minden olyan tényt és körülményt, ami az ügy tárgyilagosa megítélése szempontjából szükséges és lehetséges volt. A rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul, a logika szabályainak megfelelő módon egyenként és egymással, valamint az egyéb bizonyítékokkal összevetve értékelte. Meggyőző érvekkel fejtette ki, hogy a vádlott jogos védelemre hivatkozó tagadásával szemben mely bizonyítékot és miért fogadott, vagy vetett el.

Részletesen feloldotta és megindokolta a vádlott nyomozati szakban tett vallomása közötti ellentmondásokat, mind a bűncselekmény elkövetésének helyszíne, mind a bántalmazásban résztvevő személyek tekintetében. Ugyancsak kellő indokát adta, hogy a vádlott javára a jogos védelem miért nem állapítható meg.

A tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, illetve indokát adta, hogy a tényállásban írt elkövetési magatartása a büntető anyagi jog rendelkezésének miért felel meg. A járulékos kérdésekkel kapcsolatos rendelkezése ugyancsak törvényes. A büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi körülményeket helyesen tárta fel és azokat kellő súllyal értékelte. A kiszabott büntetés törvényes, eltúlzottnak nem tekinthető. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A tárgyaláson megtartott perbeszédében az ügyész hangsúlyozta, hogy a vádlott többféle variációt adott elő a történetet illetően, a vallomásaiban meglévő ellentmondások számát a másodfokú eljárásban tovább szaporította. Bár jogos védelemre hivatkozott, de azt sem tudta megmondani, hogy ki bántalmazta és hogyan. Ismeretlen elkövetőt is említett, holott mindenkit ismert a résztvevők közül. Akkor futott el a helyszínről, amikor megütötte a sértettet. Az elsőfokú bíróság a tanúk vallomásában lévő ellentmondásokat feloldotta, a vádlott védekezését viszont elvetette, helyes mérlegeléssel, ezt a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás csak megerősíteni tudta. Mindezekre figyelemmel a lefolytatott bizonyítás alapján továbbra is az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője a bejelentett fellebbezését írásban is részletesen indokolta. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a perrendtartás szabályait betartotta, a szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban a megállapított ítéleti tényállást részben megalapozatlannak tartotta, mert álláspontja szerint tényből tényre, ezáltal a vádlott bűnösségére is helytelenül következtetett. Az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezést, mely szerint jogos védelmi helyzetben cselekedett, elvetette, és az egymásnak ellentmondó tanúk vallomására alapította a tényállást. A vádlotton található sérülések tekintetében azt rögzítette, hogy nem lehetett pontosan megállapítani, hogy azokat mikor, hol, hogyan és kitől szenvedte el. A vádlottnak összetűzése kizárólag a sértettel és annak családtagjaival történt, ebből viszont az következik, hogy sérüléseit a sértetti háznál szenvedhette el. A vádlotton lévő sérülések alátámasztják az őt ért jogtalan támadást, az a vádlotti védekezés nem volt cáfolható, mely szerint ő védekezésképpen vette le a teherautóról a vasat, mellyel a sértettet megütötte. Mindezek alapján a vádlott felmentésére tett indítványt büntethetőséget kizáró okból. Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta, kérte értékelni azt is, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, ténybelileg elismerte a cselekmény elkövetését, a cselekmény kísérleti szakban maradását és azt, hogy annak elkövetése óta több mint három év telt el.

A másodfokú tárgyaláson megtartott perbeszédében ezzel egyezően nyilatkozott.

A vádlott írásbeli észrevételeiben hangsúlyozta, hogy megtámadták, ő csak védekezett, nem hagyhatta magát megölni. Álláspontja szerint ezt a helyzetet nem lehetett volna másképp megoldani. Igazságos ítéletet kért.

Az utolsó szó jogán azt mondta, hogyha bűnös, akkor büntessék meg, meg is bánta, ami történt, meg nem is. Azt bánja, hogy súlyos sérülést okozott. Kérte a büntetés enyhítését.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat - figyelemmel arra, hogy a védő a fellebbezést az 1998. évi XIX. törvény hatálya alatt jelentette be - a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok.

A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az elsőfokú ítélet után, de még a másodfokú ügydöntő határozat kihirdetése előtt, 2018. július 1. napjától új eljárási törvény (Be.) lépett hatályba a korábban hatályban volt 1998. évi XIX. törvény helyett. Az eljárási cselekmények törvényes voltát a foganatosítása idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH 2008. 1757.), a Be. 870. § (1) bekezdés is kimondja, hogy Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Ennek megfelelően az ítélet tábla a törvényszék eljárásának törvényességét az 1998. évi XIX. törvény szerint vizsgálta, míg a másodfokú eljárás teljes tartalmában a Be. rendelkezései érvényesültek.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alaposággal és körültekintéssel folytatta le.

A bizonyítási eljárás során ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a vád tárgyává tett cselekmény szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat részletesen, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően, egyenként és összességükben is értékelte.

Az elsőfokú bíróságnak a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményének tükrében is helytálló.

A Be. 561. § (3) bekezdésében megjelölt személyi körülmények tekintetében azonban az ítélet a vádlott által a tárgyaláson előadott körülmények, illetve a korábbi büntetései és az ellene folyamatban lévő eljárások esetében az iratok alapján kiegészítésre szorult.

Ennek eredményeképpen a másodfokú bíróság feltünteti, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, helyesen hidegburkoló szakképzettséget szerzett.

A vádlott ellen jelenleg a Budapesti V-XIII. Kerületi Ügyészség B.12081/2016. számú vádirata alapján lopás vétsége és a Budapesti IV. és XV. Kerületi Ügyészség B.IV.1415/2017/1. számú vádirata alapján garázdaság vétsége miatt folyik büntetőeljárás.

A vádlottat a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 6.B.IV.789/2017/22. számú, 2018. április 20. napján kelt és 2018. július 21. napján jogerőre emelkedett ítéletével a 2016. február 20. napján elkövetett testi sértés büntettének kísérlete miatt 300 óra közérdekű munka büntetésre ítélte.

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 6.B.1434/2016/115. számú, 2018. június 22. napján kelt és 2018. augusztus 10. napján jogerőre emelkedett ítéletével a 2016. március 27. napján elkövetett rongálás vétsége miatt 120 óra közérdekű munka büntetésre ítélte.

A Heves Megyei Bíróság B.297/2003/22. számú ítéletével a vádlottat helyesen, mint visszaesőt ítélte el.

A történeti tényállás pedig mindössze annyi pontosítást igényelt, hogy a másodfokú bíróság az elkövetés eszközét lapos vasként jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett valamennyi bizonyítékot az 1998. évi XIX. tv. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében is értékelte.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, iratszerűen adott számot valamennyi bizonyítékról. Ismertette a vádlott védekezését és azt is, hogy azt az értékelt egyéb bizonyítékok tükrében mennyiben fogadta vagy vetette el. Megállapításaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

Ezen mérlegelés a másodfokú eljárásban felvett bizonyítással alátámasztásra került, mert a vádlott vallomásában azon kívül, hogy azt hangoztatta, hogy ő csak védekezett, további ellentmondásokba keveredett. Kezdte azzal, hogy a személyi körülményei tekintetében gyermeke életkorát, aki a cselekmény elkövetését követően létesített kapcsolatából származott következetesen 4 évesnek jelölte meg. Arra a kérdésre, hogy mi volt a sértett kezében, amiből ő arra következtetett, hogy meg akarja támadni, azt válaszolta, hogy azt azért nem látta, mert sötét volt. Emléke szerint délután, estefelé történt a cselekmény. Miután a rendőri jelentésből ismertetésre került az intézkedés időpontja, amely 12 óra 50 perc volt, a cselekmény elkövetési időpontja pedig 11 óra 30 perc körüli idő, nem tudott magyarázatot az általa mondottakra. Mint ahogy arra sem, hogy miért ismeretlen elkövetőt jelölt meg korábban a támadójaként, miközben már az intézkedő rendőröknek is megnevezte D.J.-t. Arra, hogy miért adott elő rablásos történetet a rendőröknek is azt a feleletet adta, hogy félt megjelölni őket, miközben D. J.-t név szerint említette.

Ezen ellentmondások az elsőfokú bíróság mérlegelését, melyben a vádlott védekezését elvetette, megerősítették, az nem kérdőjeleződött meg, a bizonyítékokat minden szempontból értékelte, és a logikai szabályaival összhangban állapította meg a tényállást. Így az azt támadó, felmentésre irányuló fellebbezés, mely arra hivatkozott, hogy tényből tényre helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság, de valójában annak a bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta, nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést V. F. L. vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is helytálló, valamint a cselekmény elkövetése idején hatályos anyagi jog alkalmazása is.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen tárta fel, azok annyiban szorulnak pontosításra, hogy további enyhítő körülmény a vádlott javára, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, ugyanakkor a terhére kellett értékelni, hogy az ellene folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el a cselekményt.

Az értékelt körülmények alapján a vádlottal szemben kiszabott büntetés mind nemében, mind mértékében helytálló, annak enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget, így az arra irányuló fellebbezés nem foghatott helyt.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson eljárva - a Be. 605. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

A Fővárosi Ítéltábla végzése elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2018. év december hó 6. napján

Dr. Nehrer Péter
a tanács elnöke

Dr. Bíró Emese
előadó bíró

Dr. Szalai Géza
bíró

Záradék: A Fővárosi Törvényszék 2018. év május 30. napján kelt 20.B.1247/2016/85. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.197/2018/26. számú ítéletével 2018. év december hó 6. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2018. év december hó 6. napján

. Nehrer Péter
a tanács elnöke
A kiamány hitelül:

tisztviselő